

Säsongen 1976 - 1977

Text: Olle Lindell. Foto & bearbetning: Lars Rasmusson

Mina minnesbilder över Pantern historia

När den första säsongen i nya division 2, på hösten 1976, skulle inledas hade mycket hänt under sommaruppehållet. Centralgestalter som verksamt bidragit till vår "plats i solen", inte minst den härlige friskusen från Winnipeg, *Pat Falconer*, målvakten *Danne Selander*, och ex-Mifaren *Anders "Nollan" Norlin* försvann. Den förstnämnde stack till Spanien för att träna (!) ett lag i Puigcerda uppe i Pyreneerna, Selander längtade hem till Vindeln och Umeå, och Norlin la skridskorna på den så kallade hyllan. Inte nog med det, ytterligare en kvartett spelare i A-truppen valde andra vägar både på rinkens och i livet.

Att inte mindre än tio nya spelare drog på sig Panterntröjan var visserligen glädjande, och många av de nya kom att bli värdefulla, men förändringarna skedde antagligen för fort för vi hade stora svårigheter att göra ett homogent lag av nytilskott, kvarvarande och de juniorer som nu kändes mogna att ta klivet uppåt.

Till problemet hörde också att den tränare vi hade så stort förtroende för, *Anders "Lillis" Hanson*, nu på allvar påbörjade sin civila karriär. Han måste manglas åtskilliga gånger innan han åtog sig ett nytt tränaruppdrag, men med klart uttalade reservationer för tidsbrist och splittring. Till sin assist fick han *Ingemar Jonsson* och lagledareduo och urpantrarna *Kent Nilsson* och *Lars "Grus" Gullstrand*.

Vårt förhållande till främmande makter var fortsatt gott. De två tidigare säsongernas import från Kanada hade blivit omskrivna inte bara här hemma, utan tydligen också väckt en viss uppmärksamhet "over there". Som ordförande fick jag nämligen ett antal brev från nyfikna kanadicker och amerikanare som gärna ville komma till Sverige (och Pantern). Jag minns, att till och med Svenska Ishockeyförbundet vidarebefordrade några förfrågningar. Däremot minns jag inte hur *Jim Brimsek* och *Randy Mattson* kom att bli pantrar, men sådana blev dom och det var vi alla glada för.

Brimsek var en till formatet fyrkantig liten målvakt, mycket ödmjuk och lika mycket blyg. Han kom från en liten stad i norra Minnesota, nära gränsen till Kanada, och hade 1972 tillhört USA:s OS-trupp. Denna merit hade jag dock inte den blekaste om. Jim själv hade aldrig knystat

om saken, det var han för blyg för, men jag minns att Jan-Åke Edvinsson på Svenska Ishockeyförbundet informerade mig och gratulerade när internationella förbundet godkänt spel i Pantern. Jimmy Brimsek blev också en utomordentlig tillgång, d v s när han var hel. När han inte var det hade han fin back up av juniormålvakten *Lars-Gunnar Moström* som i sin tur hade konkurrens av ännu yngre "*Micke*" *Lövgren* som för övrigt blev uttagen till Skånes TV-pucklag 1977.

Randy Mattson, den andre transatlanten, kom från Manitowadge, Ontario, Kanada, och kom med tiden att bli lika mycket panter som någon född i Kirseberg, Fosie eller Slottsstaden. Gifte sig sedermera med Ewa, en väninna till vår lirare Benny Wahlgrens blivande fru Sofie. Randy var (och förmodligen är) sinnebilden för laglojalitet. En härlig lirare som la de främre lösgaddarna i vattenglas och gick ut och gav det så kallade järnet för sin nya klubb IK Pantern. Inofficiellt borde han korats till "All Time Most Valuable Player", kan man säga...

Randy Mattson vid IK Panterns match mot Kristianstad IK 11 10 02

Andra nyförvärv var västerbottningen *Mårten Nordgren*, *Mats Lidström* (Svedjeholmen/Örnsköldsvik), *Sten Persson* från Örebro, *Thomas Egehammer* (Västervik), lokala förmågor som *Michael Olsson* (Mif:s juniorer), *Jörgen Frohm*, *Stefan Åberg* och återvändande kämpen *Leif "Blomman" Blomberg* (Lunds IS).

forts.

forts. från sid. 1

Vår premiär i "nya tvåan" såg hyfsad ut i en halv period. Då ledde vi borta mot skyhöga favoriterna Rögle BK med 2-1. För att sedan bli totalt överkörda och förlora med förnedrande 2-14. Trots det, fick vår amerikanske målvakt Jim Brimsek överbetyg i pressen!

Följde förluster mot Lejonet (5-10) och Kallinge (4-9) och halva södra Sverige betraktade Pantern som nollor som skulle ramla ner i division 3. Men, efter en kämpainsats och mycket dramatik borta mot Osby tändes hoppets låga. I början av tredje ledde vi med 7-3, men vann till sist med 7-6. Den gången försvarades kassen med bravur av unge Lars-Gunnar Moström som ersatte en skadad Brimsek. Med bara erövrade 2 poäng passerade Pantern tre lag i botten - Glimåkra, Diö och Osby.

Därnäst väntade ett elakt derby mot sillastryparna från Limhamn, IK Skäret alltså. Vi ledde med 3-1 efter första perioden, men fick se oss bittert besegrade med 6-7.

Fortfarande efter sju omgångar hade vi bara två poäng och låg näst sist med flest insläppta (64!) av alla lag.

Pantern möter Osby. På bilden ser man bl a domaren Jan Adelstam

Sydsvenskan kallade det för en sensation när Pantern i omgång 10 snodde en pinne hemma mot serietrean Mörrum. Det blev 5-5 sedan vi vunnit första perioden med 5-3! De sista 2x20 spelade Mörrum mot Jim Brimsek om man får tro pressurklippen...

Här vände serien och all expertis förutspådde att Mörrum skulle ta en gruvlig revansch på ett skadedrabbat bottenlag. Men, icke! Pantern slog blekingarna borta med 5-3 efter en ny kanonmatch av Brimsek (skotten 32-14 i Mörrums favör).

Följde en försmädlig förlust borta mot bottenkonkurrenten Glimåkra, säsongen tredje match med slutsiffrorna 7-6, den här gången tyvärr till motståndarna. Därefter 5-8 mot Diö i Kirseberg. Mot Skäret, i matchen därpå, ledde Pantern med 3-0 med kvarten kvar av sista perioden för att släppa till 3-3. I de sista fem matcherna bärgades bara två ytterligare poäng, mot Osby (6-4 i Kirseberg). Summan av kardemumman var att vi hamnade näst sist i serien med bara Glimåkra bakom oss.

Men - Pantern klarade ändå kontraktet tack vare att Division 2 Södra B inför säsongen 77-78 kom att utökas från 11 till 12 lag! Ett glädjeämne på sitt sätt, men också ett bevis för att vi inte riktigt höll måttet för division 2-spel. Kommande säsong skulle med andra ord bli ett eldprov, liksom förberedelserna för den.

Till de senare hörde den vanliga striden om större tilldelning av istid i Kirsebergshallen. Jag ser i pappren att vi 1976-77 hade ynkliga 13,5 timmar till förfogande för hela klubben, d v s inte bara A-lag och juniorer, utan alla lag inklusive den växande hockeyskolan med över 100 ungar på lördagsmorgnarna. Vi slogs alltså med både Korpen och konståkningen för en plats på isen. Men var trots det så sportsliga och generösa att vi till och med "hamnade i tidningen" för vår välvilja. Det hände när Mif inför en viktig seriematch helt plötsligt stod utan istid över huvud taget. Baltiskan/Malmö Isstadion var upptagen av MFF för nå'n sorts fotbollsturnering när Pantern erbjöd Mif att få använda halva (!) rinkens i Kirseberg. Det säger en hel del om förhållandena i malmöhockeyn för 35 år se'n...

Det främsta glädjeämnet den här säsongen var nog vår ungdomshockey och kanske klubbens förmåga att vara socialt utåtriktad, däri inbegripet att erbjuda de yngre årgångarna upplevelser som inte var särskilt vanliga på den här tiden. Vi lät till exempel våra A-pojkar åka till Gdansk i Polen för att spela en internationell turnering som de för övrigt vann över polskt, tjeckiskt och finskt motstånd. A-pojkarna besegrade också Mif i tidens största sydsvenska hockeyturnering SDS-pucken, men förtog sig tydligen på kuppen och blev tidigt utslagna.

Och B-pojkarna som haft ett amerikanskt ungdomslag från Ridgefield, Connecticut, som gäster i Malmö fick nu inbjudan till återbesök under vårvintern 1977. Vilket också förverkligades under sportlovet och blev till ett oförglömligt minne för alla oss som var med...

Olle Lindell